

# Clara Dupont-Monod - Taşların Anlattığı

*Çevirmen: Bahadırhan Bozkurt, İletişim Yayınları, s.9-11*

Bir gün, bir ailede uyumsuz bir çocuk dünyaya geldi. Bu çirkin sözcük birparça aşağılayıcı olsa da gevşek bir beden, sabit ve boş bir bakışın hakikatini yine bu sözcük anlatacaktı. “Bozuk” yersiz olurdu, “eksik” de öyle, zira bu sınıflandırmalar kullanım dışı kalmış, hurdaya çıkmış bir nesneyi çağırıştırır. “Uyumsuz” açık bir şekilde, çocuğun işlevsel çerçevenin dışında var olduğunu (eller tutmaya, bacaklar yürümeye yarar), bununla birlikte diğer yaşamların kıyısında durduğunu, onlarla tam olarak bütünleşmediğini ama her şey rağmen onların bir parçası olduğunu varsaymaktadır; tıpkı bir tablonun köşesindeki bir gölge gibi, sanki davetsiz bir misafir, yine de ressamın tercihi. Başlangıçta aile sorunun farkına varmadı. Hatta bebek çok güzeldi. Anne, köyden ve çevre kasabalardan gelen misafirleri kabul ediyordu. Arabaların kapıları açılıyor, iki büklüm olmuş bedenler doğruluyor, sarsak birkaç adım atıyorlardı. Buraya ulaşmak için yılan gibi kıvrılan daracık yollardan geçmek gerekiyordu. Mideler bulanmıştı. Bazı dostlar pek yakındaki bir dağdan geliyorlardı, ama “yakın” burada hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir yerden diğerine gitmek için önce tırmanmak, sonra inmek gerekirdi. Dağ kendi güzergâhını dayatıyordu. Yayladaki evin avlusunda insan bazen kendisini hareketsiz, yeşil köpüklerden devasa dalgalarla kuşatılmış gibi hissedirdi. Rüzgâr estiğinde ve ağaçları silkelediğinde hırçın bir okyanus sesi duyulurdu. O zamanlarda avlu fırtınalardan korunan bir adaya benzerdi. Avluya dışarıdan, üzerinde siyah çivilerin çakılı olduğu, dikdörtgen şeklinde, ahşaptan ağır bir kapıyla ulaşılabiliyordu. “Ortaçağ’dan kalma bir kapı,” diyordu bilenler, muhtemelen asırlar önce Cévennes’e yerleşen büyük büyük dedeleri tarafından imal edilmişti. Önce bu iki ev, ardından geniş bir saçak, ekmek fırını, odunluk ve nehrin öteki yakasında değirmen inşa edilmişti, dar yol birköprüye dönüşüp nehrin bakan ilk evin terası görüldüğünde arabalardan gelen rahatlama nidalarıyla karışık iç çekişleri duymak mümkün olurdu. O evin arkasında ise aynı hatta dizili, çocuğun doğduğu ev bulunuyordu, yani annenin misafir ve akrabaları karşılayabilmek için iki kanadını da açtığı, Ortaçağ’dan kalma bir kapısı olan ev. Anne, kestane şarabı ikram ediyor, avlunun gölgesinde toplanmış küçük topluluk kendinden geçmiş şekilde içkiyi yudumluyordu. Kumaş kaplı, katlanan uzun sandalyesinde pek uslu duran çocuğu ürkütmemek için alçak sesle konuşuluyordu. Çocuk portakal çiçeği kokuyordu. Temkinli ve sakin görünüyordu. Tombul ve solgun yanakları, kahverengi saçları, iri kara gözleri vardı. Buralardan bir bebek, buralara ait. Dağlar, katlanan sandalyeye göz kulak olan, ayakları nehirlerle batmış, üstlerine rüzgâr

giyinmiş yaşlı kadınları andırıyordu. Diğerklerine benzeyen çocuk kabul edilmişti. Buralarda bebeklerin kara gözleri vardı, yaşlılar zayıf ve kuru olurdu. Her şey olması gerektiğı gibiydi. Üç ayın sonunda çocuğun hiç gevezelik etmediğı fark edildi. Vaktin çoğunda sessiz duruyordu, tabii ağlamadığı zamanlarda. Bazen dudaklarında birtebessüm belirir gibi oluyordu, bir kaş çatış, biberondan sonra bir iç çekiş, kapı çarpınca bir sıçrayış. Hepsi bu kadar. Ağlama, tebessüm, kaş çatış, iç çekiş, sıçrayış. Başka hiçbir şey yok. Debelenmiyordu. Sakin duruyordu, “tepkisiz” diye düşünüyordu ailesi, bu düşünceyi dillendirmeden. Yüzlere, tepesinde asılı oyuncaklara, çingiraklara en küçük bir ilgi göstermiyordu. Özellikle de kara gözleri hiçbir şeyi takip etmiyordu. Önce boşlukta yüzüyor gibi görünüyor, sonra bir tarafa doğru kaçıveriyordu. Ardından gözbebekleri olduğı yerde dönüyor, görünmez bir sineğın dansını takip ediyor, sonra da boşluğın içinde bir yerlere sabitleniyorlardı. Çocuk köprüyü, iki evi, ezelden beri olduğı yerde yükselen, bin defa fırtınalarla ya da konvoylarla yıkılıp bin defa yeniden inşa edilmiş, kızıl taşlarla örölü, çok eski bir duvarla yoldan ayrılan avluyu görmüyordu. Derisi törpülenmiş gibi görünen, sırtında sayısız ağaç dikili, bir selle yarılımiş dağ a bakmıyordu. Çocuğun gözleri manzaraların ve insanların üzerinden okşar gibi akıp gidiyordu. Bir şeye takılıp durmuyordu.